

Christian Lemmerz

”Massebord i marmor”, ”Dødskunstner forgifter den store vatikanske swingerklub”, ”I marmor kan man lave de smukkeste lig”, ”Den onde tysker i dansk kunst”. Pressens punchlines i forbindelse med Christian Lemmerz’ udstillinger har ofte været lige så kontroversielle som Christian Lemmerz selv og ikke mindst hans værker, de temaer, han behandler, og de materialer og udtryksformer, han benytter sig af.

Som billedhugger er Cristian Lemmerz så klassisk uddannet, som næsten tænkes kan. På kunstakademiet i Carrara lærte han at bearbejde den legendariske marmor, der tilbage fra antikken har været mange store kunstneres foretrukne materiale. Men Lemmerz vred sig til dels fri af den klassiske arv og landede midt i 80’ernes eksperimenterende danske kunstmiljø med ”De Unge Vilde” i Værkstedet Værst.

Den fine hvide statuariomarmor blev nu suppleret med ydmyge materialer, så som fedt, sæbe, stof, silikone, polyuretan, tjære, fjer, blod, kød osv. Produkter fra vores dagligdag, der alle har en helt anderledes forgængelighed og signalværdi end de klassiske billedhuggermaterialer som marmor, granit og bronze. Netop denne forgængelighed passede fint til essensen i Christian Lemmerz’ kunstneriske budskab; en slags memento mori. Hans nærværende og ofte provokerende værker, der refererer til lemlæstelse, død, undergang, katastrofe og angst, forholder sig grundlæggende til vores eksistens. Bevidstheden om at være i live på trods af den skæbne, der venter os alle – livets uafvendelige afslutning, døden.

Christian Lemmerz’ kunstneriske virke inden for skulptur, tegning og performance er så omfattende, at det her kun er muligt foretage nogle få nedslag i hans virke. Værket Anamnesis 1-10 på Charlottenborg i 1986, udført i bl.a. margarine, var et af Christian Lemmerz’ markante monumenter over forgængeligheden. Selvdestruerende og ildelugtende inficerede værket stedets ofte finkulturelle image, imens den smeltende margarine løb ud på gulvet.

Få år senere i 1994 forplantede lugten sig til Esbjerg og blev så voldsom, at den bredte sig over det ganske land som en forargelsens stank. Rådnende grisekroppe udstillet i glasmontre kunne i den grad skabe opstandelse i et land, hvor millioner af grise årligt parteres på industrialiserede aflivningsanstalter for at stedes til hvile i supermarkedernes kølediske. Påmindelsen om, at forgængeligheden, forrådnelsen, døden udgør naturens store cyklus og er en daglig forudsætning for tilværelsen, var for meget for mange.

I 2010 vendte Christian Lemmerz med udstillingen ”Genfærd” på Aros på spektakulær vis tilbage til sine klassiske rødder i Carrara. Når man trådte ind i de mørklagte udstillingslokaler på museet, var det som at træde ind i dunkle kirkehvelvinger, hvor de umiddelbart klassiske menneskefigurer skabt i hvid Carrara-marmor lyste op som skulpturelle fixpunkter. Men snart blev man klogere. Skulpturerne refererede alene med deres klassiske materiale og positurer til renæssancens og nyklassicismens mestre. Temaet var et helt andet. Værkerne viste mennesker i opløsning ødelagt af død, overgreb, magt, terror og religion og udfordrede i den grad beskuernes skulpturopfattelse, samtidig med at de åbnede døre på klem til menneskesindets mørkeste og mest fortrængte rum.

Christian Lemmerz har gennem 40 år formået at fastholde sin kunstneriske integritet og budskab, samtidig med at han har udvist en unik evne til hele tiden at afprøve nye grænser og muligheder for sit kunstneriske udtryk via et intens og konsekvent eksperimentarie med stedse nye skulpturelle udtryksformer, teknikker og materialer.

For sin evne til at holde fast i sit kunstneriske univers, der stiller etiske, moralske og eksistentielle spørgsmål til os alle, samt for sin sublime tekniske kunnen inden for alle billedkunstens discipliner, tildeles Christian Lemmerz hermed Carl Nielsen og Anne Marie Carl-Nielsens Legats hæderspris i 2018.